

उमेदींत लिकलिकृत, आयले चोंब्यानी काजुले
आंगनआंग पर्जळ्ळे कोंकणी साहीत्याचे मळे.

आवयभास राखूऱ्या, आवयभाशेतल्यान संवसार करूऱ्या

कॉंकणी म्हजी आवय

नेल्सन मंडेला हांच्या म्हणण्या प्रमाण: 'जर एका मनशाकडेन ताका समजता त्या भाशेंत उलयले जाल्यार ती ताच्या तकलेंत वता. पूण जर ताच्या भाशेंतल्यान ताचेकडेन उलयले जाल्यार ती ताच्या काळजांत वता.' (If you talk to a man in a language he understands, that goes to his head. If you talk to him in his language that goes to his heart) जेन्ना एक भुरगे जलमाक येता. तेन्नाच्यान तें भुरगे जी भास आयकुपाक लागता आनी मागीर उलयता ती भास म्हणल्यार ताची आवयभास. आमची आवयभास कॉंकणी. कॉंकणी हे भाशेंत कितलेशेच त्रास सोंसल्यात. 21 फेब्रुवारी हो दीस आवयभास दीस म्हूण मनयतात. आवयभास ही एक अशी भास जी शिकपाची वा शिकोवपाची गरज पडना. भुरग्याचे मुळावै शिक्षण जें आसता तें तांच्या आवयभाशेंत जालें जाल्यार तांकां चड बरे तरेन समजता. जर शाळेत आवयभाशेंत शिकयलें जाल्यार भुरग्यांक बरे दिसतलें आनी तांकां आपूण घरांतच आशिल्या भरेन अणभव येवन आपलेपण दिसतलें. थोऱ्या लोकांक अशें दिसता की जर आवयभाशेंत शिक्षण घेतलें जाल्यार तीं भूरगीं फुडाराक कांयच करपाक पावर्चीनात.

समिक्षा नाईक

तांकां दिसता की जर इंग्लीश उलोवंक कळना जाल्यार तांची चार लोकां मर्दीं लज जातली. ते खातीर तांकां आपले आवयभाशेंत शिक्षण घेवपाक आवडना. दुसऱ्यो भासो शिकपांत वा उलोवपांत कांयच वायट आसना, पूण तेच वांगडा आपली आवयभास लेगीत सांबाळून दवरपाक जाय. आमची आवयभास आमीच सांबाळपाक शक्तात. जर आमीच आमचे भाशेचो अभिमान राखनात जाल्यार दुसरो लोक आमचे भाशेचो आदर कसो करतलो? शणै गोंयबाब म्हणटाले की 'आमी कॉंकणी भास अशे तरेन वयर काडूंया की ती सकयल्या पांवऱ्या साकून वयल्या पांवऱ्या मेरेन ती उलोवपाक तशीच बरोवपाक सगळ्यांक समजूक जाय.' ते म्हणटाले की 'भाशेचे वांटे जावंक जायना.' आमच्या पुर्वजांनी कॉंकणी खातीर जो वावर केला ते खातीर आज आमची कॉंकणी भास वयर सरता आनी ती आनीकय वयर सरपाक जाय. आमकां आमच्या आवयभाशेची लज नहीं तर अभिमान दिसपाक जाय.

संपादकीय-

पिंकी पिंकी मेरेन आमच्या घराब्यांत वापरांत आशिल्ली भास ही आमची आवयभास. स्वताचे आवयच्या तोंडांतल्यान ती बाळकाक आयकूक मेळठा म्हणून तिका आवयभास हें नांव पडलां आसू येता. ती आमकां आपर्शींच शिकयल्या शिवाय कळाटा. दर एका मनशाचे आवयभाशेंत ताचें स्वताचें खेरीतपण आसता. कोणाचीच आनी खंयच्याच मनशाची आवयभास आमी कमीपणाची म्हणपाक शकनात. कारण ती दर एकल्याच्या काळजाकडेन नारें दवरिल्ली भास आसता. कोणाचेच आवयभाशेक हेंगाडी म्हणपाचो अधिकार कोणाक आसना. आनी तो कोणांक तुमी दिवचोय नह्य. आपले आवयभाशेची राखण करप म्हणल्यार स्वता आपले आवयचीच राखण केल्ल्या सारखो अर्थ जाता. आपले आवय भाशेंतल्यान जितलो एक मनीस आपल्याक स्वता उक्तावपाक शकता तितलो तो हेर भाशेंत उक्तावंक शकना. आमी दर एकली आमची आवयभास राखूऱ्या वावरूऱ्या. तिका मानाच्या पाठार बसोवंया.

संपादक मंडळ:

संपादक – गिलनीस डायस

मार्गदर्शक – डॉ. गुणाजी सदानंद देसाय

भितरल्या पानार -

आमच्या रगतांतली भास	02
आमची गिरेस्तकाय	03
अस्मितायेची कुरु	04
आवयभाशेचे उमाळे	05

आमच्या रगतांतली भास

सुजाता पाटील

माणकुल्या गोंयान कितलेशेच पावसाळे आंगार घेतिले आसात. हे अस्मीताय जागोवपी आनी अस्तित्व घडोवपी पावसाळे. 1967त दोन पानांक मत दिवन आमी आमचैं पयले जैत मेळयले आनी स्वताक परक्यांच्या हातांतल्यान सोडयले. गोंय महाराष्ट्रांत विलीन जावपा पासून वाचयले. आनी अशे तरेन आमी गोंयकारपण राखले.

आवयभास म्हणाटा तेन्ना ती आमच्या रगतांतूच आसता. आमची आवयभास आमकां आमच्या पुर्वजांकडल्यान मेळळ्या. जेन्ना एखाद्रया घरांत भुर्गे जल्माक येता तेन्नाच्यान ताका आवय भाशेची ओड लागता. भुर्गे जल्माक आयले म्हणटकच ताका कांय कळना आनी ह्याच कारणाक लागून ताच्या भौंवतणी जाणार्टी, तरणार्टी, व्हडलीं मनशां ताच्या भौंवतणी आसतात आनी अशे तरेन तांचो उलोवपाचो प्रभाव त्या भुरग्यांचेर पडटा. पूण जेन्ना भुर्गे ल्हव ल्हव व्हड जाता, ताका कळपाक लागता आनी सरभौंवतणीचो समाज अणभवता तेन्ना ताच्या मुखार वेगवेगळ्या भासांचो मांड पातळा. पूण आमी कितल्योय भासो शिकलीं तरी आमकां आमच्या आवय भाशेंतल्यान जितले स्पृश्ट समजता तितलैं आमकां हेर भासांनी समजपाचैं ना. कारण आमचेर आमच्या आवयभाशेचो प्रभाव पडिल्लो आसता.

उदरगत ही फक्त आपल्या स्वताच्या भाशेंतल्यान शक्य आसता, कारण ती सगळ्या तरेच्या उदरगतीचे मूळ जावन आसता. दर एक भुर्गे आपली आवयभास आपल्या भुरगेपणांतल्यानूच शिकून व्हड जाता.

आंतरराष्ट्रीय मायभास दिसा निमतान

आवयभाशे बगर काळाजांतले दुख्ख ल्हव करप शक्य ना. कवी बाकीबाब बोरकार हांणी म्हणलां ‘गोंय हैं एक नंदनवन आनी कॉकणी ही आमची राजभास. कॉकणी आमची राजभास आसली तरी तिका अजून मेरेन तें मानाचे स्थान मेळळे ना. कॉकणीत ब्रोवप, कॉकणीतल्यान आपलो वेव्हार करप, उलोवप हैं लोकांक उणेपणाचे दिसता. एक राज्य घडयतलो जाल्यार राजभाशेची उदरगत जावप खूब गरजेचे आसता. ही उणेपणाची भावना काडून उडयतलो जाल्यार आवयभाशेक वयर काडले बगर दुसरो उपाय ना.

कॉकणी मनशाक ताचे आवयभाशेचो दिश्टावो शणै गोंयबाबान करून दिलो. रवींद्र केळेकर, पुंडलीक नायक, दामोदर मावजो अशे खूबशे कॉकणीचे बरै मागपी फुडाऱ्यांनी कॉकणीक राज्यभाशेचे स्थान मेळोवन दिलें. समेस्त कॉकणी लोकांचो भाशीक, साहित्यीक आनी सांस्कृतीक एकवट आनी उदरगत घडोवच्या हेतून कॉकणी भाशा मंडळाची स्थापना केली. कॉकणी भाशा मंडळाच्या पांख्याखाला गोंयचो भौस एकठांय आयलो. महाराष्ट्र, कर्नाटक, केरळातल्या कॉकणी भक्तांचो पावव मेळळो. नव निर्मणे चो मुरलेलो झारो मेळळो जालो. 1975 वर्सा कॉकणीक साहित्य आकदमीची मान्यताय मेळळी. 4 फेब्रुवरी 1987 वर्साक कॉकणी गोंयची राजभास जाली.

आवयबगर भुरग्याचे जिवीत पुराय जायना, तशेंच मायभाशेबगर राज्याची उदरगत जावप शक्य ना. “भास हैं एक शार, जाच्या इमारतींत दर एक मनीस एक फातर हाडटलो.” ‘21 फेब्रुवरी’ हो आंतरराष्ट्रीय मायभास दीस मनोवनच न्हय तर उणेपणाच्यो गजाली कुशीक दवरून आमी अभिमानान आमची आवयभास उलोवंया. आमची परंपरा चालू दवरूंया. आमी भुरग्यांनी हैं दायज मुखार व्हडरून आमच्या कॉकणी आवयभाशेची उदरगत करून आनी तिका मानसम्मान दिवून गोंयाक जैताच्या पावलार पावोवपाक जाय. आनी अशे तरेन आवयभाशेक भांगराळी करूंया. ल्हान गोंयाक न्हान करून आमी आमच्या आवयभाशेक वयर काढूंया आनी आमची अस्मिताय सांबाळून दवरूंया.

**“ल्हान आमचें गोंय पूण, खूब म्हान आमचें गोंय गोंया तुज्या मोगा खातीर आमी कितेंय करूंक तयार हे देवा आमी तुजी करता भक्ती त्रूं आमकां सगळें तिगोवन दवरपाची दी शक्ती.”
जय कॉकणी, जय कॉकणी.**

आमची गिरेस्तकाया

साईंशा शेट शिरोडकर

कॉंकणी मांय

जिबेर दर एकट्याच्या घोळटना
मायेचे बोल उधळणी
सादी, सोपी, सुटसुटीत
अशी आमची कॉंकणी.

दिसपट्ट्या जिणेक आदार दिता
मुळां खोलायेन रुजोवपी
म्होवाळ, मोगाळ, सुंदर
समृद्ध म्हजी कॉंकणी

जाग्या जाग्यार बदलता बोली
तूं सगळ्यांच्या मनांक
म्हज्या मांये कॉंकणी
तुजी सर ना कोणाक

हाल उपाद्रे सौंसले तुवे
शेकय तुजेर गाजयलो
तुजें अस्तित्व सोपोवंक पळयले
खूब तुका रडयली

तरी म्हज्या माये
केन्नाच तूं भिली ना
जगभर केली नामना
फाटीं केन्ना सरली ना

उतर तुका कॉंकणी माये
जो मेरेन स्वास उरतलो
तो मेरेन तुजे खातीर
हो जीव म्हजो उरतलो

आवय भाशेंतल्यान शिक्षण गरजेचे

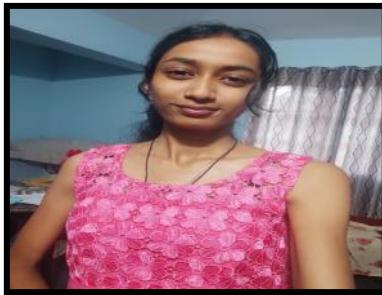
कॉंकणी भास ही जावन आसा गोंयची गिरेस्तकाय आनी गोंयचे खाशेलेपण. गोंय एक ल्हान आनी माणकुले राज्य. हांगा कॉंकणी उलोवपी लोक शैकडयानी आसात. दुसऱ्या राज्यांतले लोक येवन गोंयात राबीतो करतात. तांच्या भुरग्यांचो जल्म जर गोंयात जालो आनी ताचे कडेन कॉंकणीतल्यान उलेवपाची सुरवात केली जाल्यार तांची आवय भास कॉंकणी जाता. आवय भाशेंतल्यान शिक्षण घेतिल्ल्यान एकाद्रया भुरग्यांक जायते फायदे जातात. आवय भाशेंतल्यान शिक्षण आनी दुसरे भाशेंतल्यान शिक्षण दोनूय वेगवेगळ्यो गजाली जावन आसात. मुळावै शिक्षण कॉंकणी भाशेंतल्यान जाल्यार शिक्षक जे किंतु सांगूक सोदता तें बेस बेरें समजूक येता आनी तर्शेच माय भाशेचोय विकास जाता. कॉंकणी भाशेंतल्यान पुस्तकां छापिल्ल्यान तीं वाचूक आनी समजूक बरें जाता. इंगिलिश ही भास गरजेची पूण ती चड प्रमाणांत उलयतात म्हणून आमी आमची आवय भास उलोवंक उणी करूक जायना. शाळेत आपले आवयभाशेंतल्यान अभ्यास केल्यार गिन्यान मेळोवन घेवपाची कुशलटाय वाडल्ली. ताका लागून चड भासो प्रभावीपणान मेळोवपाक मदत जातली. कॉंकणी भाशेंतलें साहित्य सोर्पे जातलें. ताचे वरवीं कॉंकणी समाजांतल्या सांस्कृतीक परंपरांक बरे तरेन समजूक मेळठलें. आतां सरकारी शाळांनी लेगीत गोंयकार शिक्षकांक नोकरेक घेवपाचै थारायला आनी हाचो फायदो म्हणल्यार शिक्षक प्रमाणीकपणान कॉंकणी वापरून विद्यार्थीक शिक्यतले. कॉंकणी भाशेंतल्यान शिकतना आवय भाशेचो खेलायेन अभ्यास जाता. कॉंकणीक राज्यभास करपाक आमच्या मदल्या कांय म्हान मनशांनी किंतु किंतु केलें तें आमकां कॉंकणी भाशेंत आमचैं फुडलें

शिकप करतना कळटा. आमच्या भाशेचो इतिहास कळटा. कॉंकणी भाशेंत कविता, कथा, कादंबरी आनी हेर साहित्याविशीं म्हायती मेळटा. तर्शेच कॉंकणी साहित्याच्या मळार कांय म्हान लेखकाविशीं म्हायती मेळटा. आता ऑफिसांनी वा हेर सरकारी नोकरे खातीर कॉंकणी वाचप, उलोवप आनी बरोवप सक्तीचैं असौ नेम काडला. तर्शेच कामाच्या सुवातीनीं कॉंकणी उलयल्ल्यान जायतीं कामां सौंपी जावपाक पावल्यांत. आमची मांयभास कोणच व्हरूक वा बदलूक शकना. ती सदांच आमची आनी आमचे लार्गांच उरतली. देखून आमी आमचे मायभाशेंत शिक्षण घेवक जाय आनी आमचे भितर आमची कॉंकणी भास जिवी दवरूक जाय. तिका कमीपणाची म्हणपाक फावना. अभिमानान तिचो शिक्षणीक मळार जाता तितलो वापर करपाक जाय. हे दर एकल्या तरणाट्यान फुडाकार घेवन करपाची खूब गरज आसा.

शावीरा गोम्स

अस्मितायेची कुरू

रीया डायस

जशे आमी फक्त आमचेच आईक वा मामीक आवय म्हणाऱ्यात, तेच भर्शेंन खंयच्याच परक्या भासांक आवयभास म्हणीनात. ह्या संवसारांत कितल्योशोच भासो आसात. आमकां लेगीत कितलेशोच भासो कळटात. पूण आवयभास ही आमच्या काळजाक चड लागिंची आसात. कारण ती फक्त एक भासूच न्हय ती आमची अस्मिताय. आमी आमचे हावभाव, आमच्यो भावनां आमी उलयतना तातूंतल्यान व्यक्त करतात. जायते जाणाच्या मनांत चिंतनाचो पावस पडटा आसतलो की ही आवयभास म्हणल्यार कितें? ती आमी कित्याक सांबाळपाक गरजेची? जेन्ना एका कुटुंबांत एक भुरंगे जल्मता तेन्ना जी भास ताच्या कानार पयली पडटा, ज्या भाशेंतल्यान ताचीं आवय-बापूय उलयताय, तशेच ताचीं शेजारी-पाजारी ताचे भौंवतणी एकामेका कडेन उलयतात ती भास तें भुरंगे व्हड जाता जाता शिकता आनी उलोवपाक लागता. हीच ताची आवयभास आसात.

जण एकल्याक आपली ही आवयभास खूब आपुरबायेची आसात आनी ती गर्वान आनी पुराय हक्कान आमी उलोवंक जाय. ती उलयतना केन्नाच लजूंक जायना. झाड केंद्रेय व्हड जाल्यार आपलीं मुळां सोडीना. तेच

आवयभास आमची अस्मिताय

भशेन आमी कितलींय व्हड मनशां जावू, संवसारांतल्या खंयच्याय राष्ट्रांत काम करू आमी आमचीं मुळां आमची ही भास, तिची गिरेस्त संस्कृताय, परंपरा विसरूंक फावोना. आमच्या काळजांत खूब खंत भोगता, आमचे खोशेयेक शिम-मेर उरना, आमी जर आकांतांत वा आडखळेंत सांपडल्यांत जायत जाल्यार पयलें उतर आमचे आवयभाशेंतल्यानूच उच्चारतात. सगळ्यांच्या काळजांत आपले मायभाशेक एक खाशेलो जागो आसाता. म्हाकाय म्हजी मायभास खूब मायेस्त. कित्याक तर म्हजी आवयभास जायतीं झुजां झगडल्या. आमच्या ह्या ल्हानश्या गोंयाचेर सुमार 450 वर्सा पुर्तुगेजांनी राजवट चलयली. एका काळार खूब गोंयकार लोक मराठी उलयताले. फुडे प्रश्न आयलो तो म्हणल्यार गोंय हैं वेगळे राज्य उरचें वा ताचें महाराष्ट्रांत विलीनीकरण करचें? महाराष्ट्रांत विलीन करचें अशें कांय लोक म्हणूंक लागले, कॉंकणी भासूच न्हय, ती मराठीची बोली अशेंय कांय लोक म्हणूंक लागले. अशे अपमान हे कॉंकणी भाशेन सौंसले. भाशेक लागून बरेच वाद जाले आनी ओपीनियन पोल जालो. गोंयच्या खुबशा हिंदू भावांक गोंय महाराष्ट्रांत विलीन करूंक जाय आसलें, तरी जायते हिंदू आनी क्रिस्तांव भावांनी एक जावन गोंय हैं स्वतंत्र राज्य आसचें आनी कॉंकणी भाशेक आपली हक्काची सुवात मेळोवंच्याक रातीचे दीस केल्ले. हैं सगळे आमचे मायभाशेक लागून घडूंक पावलां, आमची स्वतंत्र भास आशिल्ली म्हण गोंय हैं स्वतंत्र राज्य जावंक पावलें. देखूनच म्हजो उलो आयच्या पिळगेक की पाश्चात्य संस्कृतायेच्या लोटान आमची ही भास, परंपरा, संस्कृताय हैं दायज व्हगडावं नाकात. आमी तें फुडले पिळगे खातीर सांबाळून दवरूंक जाय. आनी हे आवयभाशेचो आमकां सदांच अभिमान आसचो कारण ती आमची अस्मिताय. आमची खरी वळख.

आमची मायभास सांबाळ्या

एक म्हणणी आसा मनीस जे भोशेंत सोपनां सोपनेता, रडटा, हासता, उलयता तिच ताची आवयभास. तूं जी भास जी तुज्या आवय कडल्यान शिकला ती तुजी आवयभास. आवयभास एक असली भास जी भुरंगी आपल्या जल्मा पासून उलयतात आनी तीं आवयभाशेंतल्यान आपल्यो भावना उक्तायतात. एक सामको कठीण विशय आसा तो जर तुमी तुमच्या आवयभाशेंतल्यान शिकलीं जाल्यार तुमकां समजूंक सोपै जातलें तशेंच आयुश्यभर तो याद उरतलो. आमी आमची आवयभास मुक्तपणान उलोवंक शक्तात. आमची मायभास म्हणल्यार आमच्या समाजाचो आनी संस्कृतायेचो हारसो.

एके व्यक्तीचे व्यक्तीमत्व ताच्या निवर्डीतल्यान आनी तो उलयता ते पददर्तींतल्यान दिसून येता. जेन्ना मनीस एका राज्यांतल्यान दुसऱ्या राज्यांत वता तेन्ना ताचे आवयभाशेचेर कसलोच परिणाम जायना. आमची आवय भास जावन आसा आमची गिरेस्काय. भांगार साबांल्हात ते तरेन आमी तिचो सांबाळ करपाक जाय.

आनी आमी खयूंय वचूं मायभास आमचे कडल्यान पयस वच्ची ना. आमचे मायभाशेंतल्यान उलोवप, बरोवप वा हेर कसलोय वावर करपाक आमी लजपाक फावना. सदांच आमकां आमचे मायभाशेचो अभिमान आसपाक जाय. तेन्नाच आमी आमची मायभास बेरे तरेन सांबाळपाक पावतली. आनी तीं सांबाळप दर एकल्याचें कर्तव्य.

क्रायझा वालीस

आवयभाशेचे उमाळे

आवयभास - मरणा मरेनचो प्रवास

रीया कुडाळकर

आवयभास ही आमकां सैमीक रितीन मेळिली पयली भास अशें म्हणाटात. आमची आवयची भास हेर सगळ्यां परस चड म्हत्वाची. भास ही एक सैमीक घडणूक. मनशाच्या समाजीक गरजेची ही निर्मिती. भुरंगे जल्मा उपरांत आवय-बापायची भास आयकता. चड करून कांय जाण जें किंतॆ पळयतात वा आयकतात ताचें अनुकरण करतात. अशे तरेन स्वाभावीकपणान आपली आवयभास उल्यतात. पूण दुसरी भास शिकवपाची आसता तेन्ना ती भुरंगांक कठीण जाता.

भास आनी मनीस संस्कृताय हांचो लागीचो संबंद आसता. मनशाचें लक्ष जेन्ना ताचे संस्कृतायेचें विश्लेशण करपा कडेन वता तेन्ना ताणे संवाद साधनांचो सविस्तर अभ्यास करपाचो यत्न करप स्वाभावीक. ताच्या समाजाक हें गरजेचें.

“भास ही स्वच्छ तयार केल्या प्रतीकांच्या पददतीच्या आदारान विचार, भावना आनी इत्सा हांची म्हायती दिवपाची मनीसपणाची पददत. हीं चिन्नां पयल्या पांवड्यार श्रवणीय आसतात आनी तीं उलोवपाच्या अवयवांनी तयार जातात”. भास किंतॆ तें जाण एकल्याक खबर आसतलें हातूत मात लेगीत दुबाव ना.

भाशेच्या जन्मजात गुणांक भाशेचो स्वभाव अशें म्हणाटात. हाका भाशेचे खाशेलपण म्हणूं येता. भास ही एक समाजीक संपत्ती अशें म्हणाटात. समाजीक वागणूक हो भाशेचो मुखेल हेतू. भाशेची उदरगत आनी संपादन समाजांत जाता आनी उपेग जाता. ज्या घरांत जांव समाजांत जल्मजात आमी व्हड जातात, तो त्या समाजाची भास शिकता. एक-दोन वर्सा पिरायेचेर परकी भास उलोवपी लोकां वांगडा भारतीय भुरंगे रावलो जाल्यार मागीर तो तांचीय भास शिकतलो. तेच प्रमाण परकी भास उलोवपी

कुटुंबांतल्या भुरंग्याक हिंदी भास उलोवपी कुटुंबांत वाडयल्यार तो सैमीक रितीन हिंदी भास शिकतलो. भास जर पुर्वजांची मालमत्ता आसली जाल्यार भुरंगे उलोवंक लागतगच आवय-बापायची भास उल्यतलो, पूण अशें घडना.

भाशेच्या दर एका प्रदेशाक आपलो खाशेलो शब्दसंग्रह आसता, ताका लागून भेद दिसतात. गांवची भास आनी शाराची भास वेगळी. भाशेची उदरगत व्हांवपी उदका सारकी, जी दोंगरांतल्यान भायर सरता आनी दर्या मरेन वाडत रावता, ती आपल्या वाटेर खंयच सुकना. भाशेची परिवर्तनशीलताय व्यक्तीक वा समाजाक आडावंक मेळना.

स्पर्श आनी संकुचीत भास अपूर्ण आसात, तशेंच पुराय अभिव्यक्ती लेखी भाशेंतल्यान लेगीत शक्य ना. जनावरांचीं लेगीत वेगळी भास आसता. ह्या खाशेलपणांक लागून उलोवपाचे भाशेक जिवी आनी बरयल्या भासांक सादारण भास अशें म्हणाटात. गळ्या प्रमाण भास लेगीत बदलपी आसता. खंयच्याय देशाच्या एका काळाची भास उपरांतच्या काळांत तशीच उरुंक शकना, तातूंत कांय बदल जावं येतात. हो बदल अनुकूल वा प्रतिकूल परिस्थितीक लागून जाता.

आमची आवयभास खंयचीय आसू आमी ती मान्य करची पडटा. मनीस आपल्याक आयिल्यो भावना आवयभाशेंतल्यान उक्तायता हातूत दुबाव ना. शिकपाचे उद्दिश्त पुराय करपा खातीर आवयभाशेचोय उपेग करचो पडटा. कारण किंतॆ अभ्यास करता ताचो अर्थ कळ्ये बगर तो शिकपाक मेळना. आमी आमच्या आवयभाशेंतल्यान समजतात आनी विचार करतात. अशे तरेन आवयभास दर मनशाच्या जल्मा सावन मरणा मरेन ताचेशीं संबंधीत आसता.

दिव्या मराठे

आमचे आवयक राखूंया

गांवाचें जालें शार
साडयेचे जाले ड्रेस
शेणयलें सगळे दायज
तातूंत शेणली म्हजी भास

परकी भास आपणायली
आवय भास शेणयली
आकांता वेळार जिबेर मात
आवय भाशेकच खेळयली

विसरू नाकात तिका
दियात मान सासणाचो
स्वाभिमानान यत्न करात
आवय भास सांबाळपाचो

